

Gorski list

Izlet na Karavanke

Našli smo se oko 6 sati ujutro ispred KSET-a. Skoro smo krenuli bez naše SKJ Beležnice, što bi bila jako velika greška s obzirom na količinu pizdarija što smo u njoj napisali. Ovo su samo neke od njih.

KREĆEMO (45 minuta ima do planinarskog doma). OVAJ PUT IMAMO ZASTAVU! I toljagu, i zvučnik, i raglu, i još puno neplaninarskih stvari. Iz daleka divokoze pokušale atentat na nas: pokrenule su ogromnu mastodontičnu stijenu koja je jurila 100 na sat prema nama i sve više ubrzavala, izgledala je sve veće i veće, kao autobus. Mi smo se sakrili iza nanosa šodera, spremni za apokalipsu; al na kraju, nakon što je polomila 200 metara šume, stijena se zaustavila u grmlju. A divokoze pobjegle. KOZE JEDNE!

STIGLI U PLANINARSKI DOM! Krećemo prema vrhu Vrtača (2181m). Iz nekog razloga ljudi nas ne shvaćaju ozbiljno. Moguće je da je to možda (ponavljam, samo možda) zbog Štefove torbe iz koje vire toljaga, zvučnik koji stoji okomito, zastava na kojoj piše P.I.J.A.N.D.U.R.E. i bez majice, s loncem koji lupa na svakom koraku, dva telefona iz 80-ih ukradenih na Agronomskom Fakultetu (bez žice) i tri boce vode od pola litre u stražnjim džepovima.

Luki je ponestalo salate za sendviče pa je u njih stavio mladi luk. Donio palačinke. Dobre.

Osim toga imamo: rakiju od mandarine, staru prastaru lozu koja je bila u Lici (100 godina na suncu), novu lozu, višnjevac, štok (ne od vratiju).

[REDACTED]

-- -- INTERMEZZO -- --

Štefu puknuo gumb na hlačama (Jurica samo gleda!). Vidjeli smo cool markaciju. Luka promoted na „teta u vrtiću“, ne striček, nego teta. Accuracy u grudanju $\leq 2\%$. Iznimka: teta u vrtiću headšotirala Štefa. Vidimo planinorce. Anđeli u snijegu bez majice i slaši od štoka (pogodi sudionike). Jurica dezintegrirao flašu.

Odjedamput su nam javili da je dom zatvarao u 16 sati, imali smo 10 minuta da se spakiramo. Naravno da su nas Janezi morali čekati.

Na putu natrag do KSET-a Luka je uspio rastopiti gumu od volana. Kiša je uspjela isprati 13 godina prašine i zmazanoće sa stakala i brisačima na Lukinom Pežou 5008. Osam???

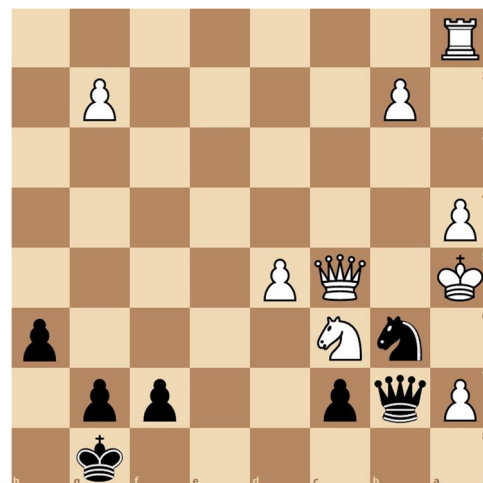
Uspješno smo stigli u KSET prije 8. Koliko?!

Iako nismo uspjeli obići sve vrhove što smo si isplanirali, 2 smo dana uživali u prirodi i spokoju, s vjetrom u kosi (tko je ima), imali smo nevjerojatno

iskustvo i zajebanciju, što zapravo I JE RAZLOG ZAŠTO IDEMO NA IZLETE!!! T.S.

Šahovski zadatak

Crni je na potezu i matira u 2.

6		5		9	7	1	3	
		8				4	6	5
3			5		4	7		8
		9		4	2	3		6
4	2		6	5		8		9
5	3		9				4	1
1	5	3	4	2			8	7
8	9			1	5	6	2	4
		4		8	9		1	

Priča o izletu 2. dio

U jednom trenutku nepažnje, poskliznuo sam se na smrznuti dio tla i pao na pod. Najprije se nisam mogao ustati. Svugdje gdje sam stavio ruke i noge je bilo sklisko, a uz to su me boljele ruke, noge i cijelo tijelo. Dobro da nisam ništa slomio. Odlučio sam se proklizati niz put, malo se vraćajući, sve dok nisam osjetio sa se mogu ustati. Iz ruksaka sam potom izvadio dereze i cepin. Nisam ih očekivao koristiti, ili bar ne ovako nisko. Sada potpuno opremljen, nastavio sam dalje. Led je krckao dok sam hodao, no i dalje sam bio oprezan kako stajem.

Konačno, u daljini sam ugledao sklonište. Lagano, ali žurno sam došao do njega. U vratima je bio ključ. Otključao sam vrata i ušao u njega, zaključavajući vrata za sobom, kako ih slučajno vjetar ne bi otvorio. Skinuo sam ruksak sa sebe i sjeo. Napokon sam mogao normalno disati. Prvo sam skinuo kapu i skijaške naočale. Potom dereze i gamaše, a onda i jaknu koju sam imao. Bilo je hladno, jako hladno. Izvadio sam mobitel kako bih imao

malo više svjetla. Na zidu sam vidio natpis „Sklonište svetog Bernarda“. Prikladno ime za sklonište na ovom putu. S obzirom da štiti planinare od ovoga kaosa, ovoga puta, od same planine.

Znao sam da ne mogu nastaviti dalje. Morati ću prespavati i krenuti do vrha ujutro. Mogao sam se samo nadati da će sljedeći dan biti ljepše vrijeme. Vremenska prognoza mi nije pomogla za ovu planinu.

U skloništu se nalazio kamin, no nije bilo ni grančica niti nacijepanog drva. Nisam znao imam li snage ponovno izaći van boriti se protiv prirode. Jedva sam imao snage biti budan. Izvadio sam si plinsko kuhalo. Morao sam pojesti nešto toplo, morao sam se ugrijati, pa sam si napravio juhu. Postavio sam si vreću za spavanje i legao. Nisam

imao snage ostati budan unatoč tome što je bilo tek 5 sati popodne. Jako sam se dugo uspinjao do ovog skloništa. Predugo. Nisam znao koliko ću dugo spavati pa sam si postavio alarm za probuditi se rano ujutro u 6 sati.

Ne sjećam se kada sam zaspao. Ne znam ni što sam sanjao, ali imao sam osjećaj da me planina kažnjava što se sam penjem do vrha. Kao da sam ju vidio u snu kako me tjera sa sebe. Već sam došao do skloništa, nisam mogao sada odustati. Doručkovao sam, odabrao sam stvari koje ću uzeti sa sobom i što ću ostaviti u skloništu. Vrijeme se nije smirilo. Čak mi se činilo gore nego prethodni dan. *L.M.G.*

Izlet na Žbevnicu i stazu 7 slapova

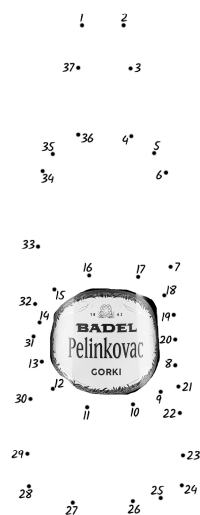
Ni vezda ne bu da nam nekak' ne EBU

Svibanj je obilježilo vjerojatno najveće zabavno događanje na svijetu - Eurosong. To muzičko natjecanje, započeto sredinom pedesetih u duhu poslijeratne europske pomirbe (barem onih zapadno od Zavjese), posljednjih je desetljeća preraslo u nešto što bih mogao opisati kao karneval Europe. Pjesma, ples, efekti i kostimi oruđa su natjecateljstva u nastojanju da pobijedi, šokira, ili se samo dobro zabavi. Njih je pak netko odabrao: ili gledatelji tzv. nacionalnih selekcija, ili televizijske kuće interno. Redni broj ovogodišnjeg, 68. po redu, sam govori da je natjecanje svjedok povijesti: poslijeratni poredak, pa kraj Hladnog rata, pa novi milenij. Politolog Fukuyama devedesetih je teoretizirao da je nastupio "kraj povijesti", međutim, meni se čini da se povijest i dalje uporno odvija. Organizator Eurosonga, EBU, pokušava držati distancu od te činjenice jednom od temeljnih odredbi: Eurosong je nepolitičko događanje. Konkretna primjena te odredbe akademskim riječnikom prepuštena je gledatelju na dokazivanje. Tko se našao pred ekranom u 7. i 9. svibnja imao je o čemu razmišljati. Prije nešto više od dvije godine, kada je ostatak Europe zgroženo pratio kako bombe padaju po civilima na njenom istoku, dvije države ekspresno su isključene iz natjecanja. Kada je jedna druga država, također na istoku Europe, napravila nešto slično potkraj prošle godine, od EBU-a moglo se čuti samo poslovični efekt zrikavaca. Želje i pozdravi s Kavkaza! O trećim događanjima nešto južnije, na istočnoj obali

Mediterrana, europskog mora od antike, kojima svjedočimo na našim ekranima svagdašnjim, teško je išta smisleno sročiti u ovako kratkoj formi. Krv, suze, plač i krici govore vjerojatno najviše. Skrenuo sam s teme, a čuo sam da ni ova tiskovina baš ne trpi politiku, pa ću se vratiti na pjesmu i ples. Pjesmu čiji je tekst višestruko mijenjan da se jedva uklopi u boldanu odredbu iznad, reklamnu kampanju na internetu gdje se gledatelje drugih zemalja kumi i moli da glasuju za tu zemlju, i pjevačicu koja se vrati u domovinu da se otvoreno ruga svojim konkurentima. Slavlje raznolikosti i zajedništva, podsjećam. Amaterskoj publici većina je gore napisanog promakla, i ne krivim ih za to. Ta pozornica u Malmöu neće promijeniti svijet, ali ostaje jedan dokument vremena. Ove godine tako je dokumentirala prvog pobjednika - nebinarnu osobu. ŠTA MU JE TO? PA JEL' MUŠKO ILI ŽENSKO?, odmah su se nakostriješili najnaporniji ljudi na svijetu. Kratka potraga na internetu otkrit će da je to rodni identitet, da se netko rodio muškog ili ženskog spola, ali nespričan uklopiti se u očekivane uloge za taj spol. U redu je ne razumjeti, čak i jezik na kojem ovo pišem ne može opisati takvu kategoriju (sry Nemo). Nije u redu poklopiti se ušima i skvičati fantazmagorije o propasti civilizacije. Pobjednika je nakon proglašenja zagrlio drugoplasirani Baby Lasagna, istarski dečko Marko Purišić. Volim završiti svoje pisanje s lijepim riječima, pa ću završiti s njim, iako vjerujem da je za njega sve tek počelo. Bubnjar u grupi Mantra (vidi Doru 2019.) Covaj put se prijavio samostalno i dobio do prve rezerve. Barijera

klijentelističke sprege naše nacionalne televizije s onime što se velikodušno može nazvati hrvatskom muzičkom industrijom vjerojatno bi tada završila tu priču da Zsa Zsa nije odustala. Glasovima gledateljstva 25. je veljače pomeo i skvičavog Lozara, i brata Cetinskog lišenog točne intonacije, i Kedžinu voljenu "ženu". Hrvatska, tradicionalno katastrofalna na Eurosongu, sada se nije skromno nadala kvalifikaciji, nego ciljala na sami vrh, a svijet voli pobjednike. Marka su tad glavešine hrvatske delegacije velikodušno prihvatile i gotovo pa se okrunile njime kao simbolom njihove kompetentne organizacije. Marko nije pogodio poslovični Mjesec, ali sletio je među zvijezde. Cijela dvorana je pjevala s njim, a 6 tisuća ljudi dotrčalo je jutro poslije na glavni zagrebački trg da ga dočeka! Znam da je otrcano i susramno, ali osjetio sam ogroman ponos. Zasjao je najjače na toj pozornici, a mislim da je malo osvjetlao i nas. V.C.

Poveži točkice

Cajka mjeseca

Poslije disekcije ovogodišnjeg natjecanja za Pjesmu Eurovizije, sigurno ćete reći: „ma, to je izolirani incident!“ Ipak, Eurovizija je natjecanje na toliko visokoj razini da se često nameću interesna pitanja za ishode određenih izdanja. Naprimjer, je li Ksenija Urličić, „ledena kraljica“ hrvatske delegacije 1999. bila u pravu da je Doris Dragović zakinuo nordijski lobi i da nismo pobijedili jer „jedna mala Hrvatska“ ne može pobijediti? Ili, jesu li trebali diskvalificirati belgijsku pobjednicu Sandru Kim 1986. godine kad se otkrilo da je rekla da ima 15 godina, inače dobna granica, iako je zapravo imala 13 godina? Takva pitanja neće dobiti odgovor, a slutim da gubim vašu pozornost jer se na prvi pogled čini da nema smisla baviti se Eurovizijom u „Cajki mjeseca“.

Međutim, ovomjesečna numera govori o nepravdi na nižoj, nacionalnoj razini. Bila je to 2006. godina kad se Srbija i Crna Gora, spremala odabrati svojeg predstavnika na europskoj pozornici. Poslije Beovizije i Montevizije, dvije države sučelile su se 11. marta na Evrop(j)esmi, koja je trajala čak četiri sata. Onda je došlo vrijeme glasovanja. Iako je srpski žiri dao svoje poene po zaslugama, crnogorski žiri nije dao niti jedan bod srpskim pjesmama. Takve manipulacije popraćene su sa zvižducima iz krcatog Sava Centra i posprdnim komentarima

osoba koje su čitale poene, a kulminiralo je konačnom odlukom da se SiCG povuče s Eurovizije 2006. Jedan zanimljiv podatak za kraj, finale Eurovizije te godine trebalo je pasti večer prije referendumu o nezavisnosti Crne Gore. „Pobjednici“ Evrop(j)esme ostali su u ropotarnici povijesti, a „Romale romali“ ostala je u srcima obožavatelja i dandanas. Ožeži, Ana! *M.B.*

Recept za slaši od štoka

1. Uzeti grudu snijega, po mogućnosti s najprljavijeg dijela nanosa.
2. Preliti grudu sa Stockom koji obavezno mora biti u boci od nečeg drugog dok ne počne kapati dolje.
3. Sve to strpati u usta, pocuclati ono što se rastopi i proslijediti ostatak dalje bez da taj slushy vidi Sunčevu svjetlost, znači USTA NA USTA. *T.S.*

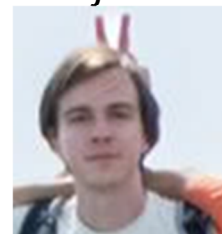
Pijandura mjeseca

Pijandura:

★★★

Planinar:

★★★

Dragi čitatelji, stiže nam ljeto i sezona kada je morska sol sve što želimo a ispiti sve što ne želimo. Dašak ljetnog raspoloženja donosi nam ovomjesečna pijandura - Leon. Leon dolazi iz Poreča, kaže da ne poznaje Rubena, ali čuo je za njega pa na pitanje što ti je najdraže u tvom rodnom gradu ne odgovara sa Ruben nego more. Ima 24 godine i trenutno završava računarstvo na FER-u a u međuvremenu je čuo tračeve o KSET-u na faksu i odlučio se pridružiti pijandurama jer je kao dijete planinario (i opijao se). Osim tog hobija volio bi naučiti roniti ali ne bilo kako već s bocom kao prava pijandura. Ne zna kad će se to dogoditi jer ne planira uskoro povratak u Poreč ali kad se vrati bavit će se pčelarstvom i vrcati med jer mu je najdraži filozofski citat "puno zujim, malo meda dajem". Zasad ostaje raditi u Zagrebu i uživati u najdražem grahu iz Cassandre dok ima iksicu. Da ne bi ispalo kako gaji ljubav samo prema hrani, Leon voli popiti svašta a posebno rakiju. Najviše voli medicu i bisku ali nerijetko mu se desi da ne bira pa se probudi u grmu kao što mu se to dogodilo na norijadi. Uživa u rakijama na vrhu planina a ponajviše Učke jer mu je to najdraža i najbliža planina. Stoga ako ga vidite po klubu nemojte se ustručavati s njim popiti jednu, dvije, sedam čašica jer ima još puno toga za ispričati o sebi! *E.L.*